

ΗΧΟΣ

ΚΛΑΣΙΚΗ ΜΟΥΣΙΚΗ ΓΙΑ ΠΑΙΔΙΑ

hi-fi

ΗΧΟΣ & HI - FI
ΜΑΡΤΙΟΣ 1993
ΤΕΥΧΟΣ 240
ΔΡΑΧΜΕΣ 600

ΣΥΝΕΝΤΕΥΞΕΙΣ

ΕΛΕΝΗ ΒΙΤΑΛΗ

ΛΕΥΚΗ ΣΥΜΦΩΝΙΑ

GALLON DRUNK

GORAN BREGOVIC

ΔΙΣΚΟΓΡΑΦΙΑ ΚΛΑΣΙΚΗΣ,
ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ & ΞΕΝΗΣ ΜΟΥΣΙΚΗΣ

ΜΑΘΑΙΝΩ ΚΑΙ
ΑΓΟΡΑΖΩ CD

ΔΟΚΙΜΕΣ
ΣΥΣΚΕΥΩΝ

COUNTERPOINT SA-5000

MISSION DAC 5

AUDIO ALCHEMY DDE & DTI

Ο ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΣ ΠΕΙΡΑΣΜΟΣ:
ΔΟΚΙΜΑΖΟΥΜΕ ΤΟ
AX-1000 ΤΗΣ MARANTZ

ΣΥΓΚΡΙΤΙΚΗ ΔΟΚΙΜΗ:

12 ΑΚΟΥΣΤΙΚΑ ΜΕΧΡΙ 30.000 ΔΡΑΧΜΕΣ

ΛΕΥΚΗ ΣΥ

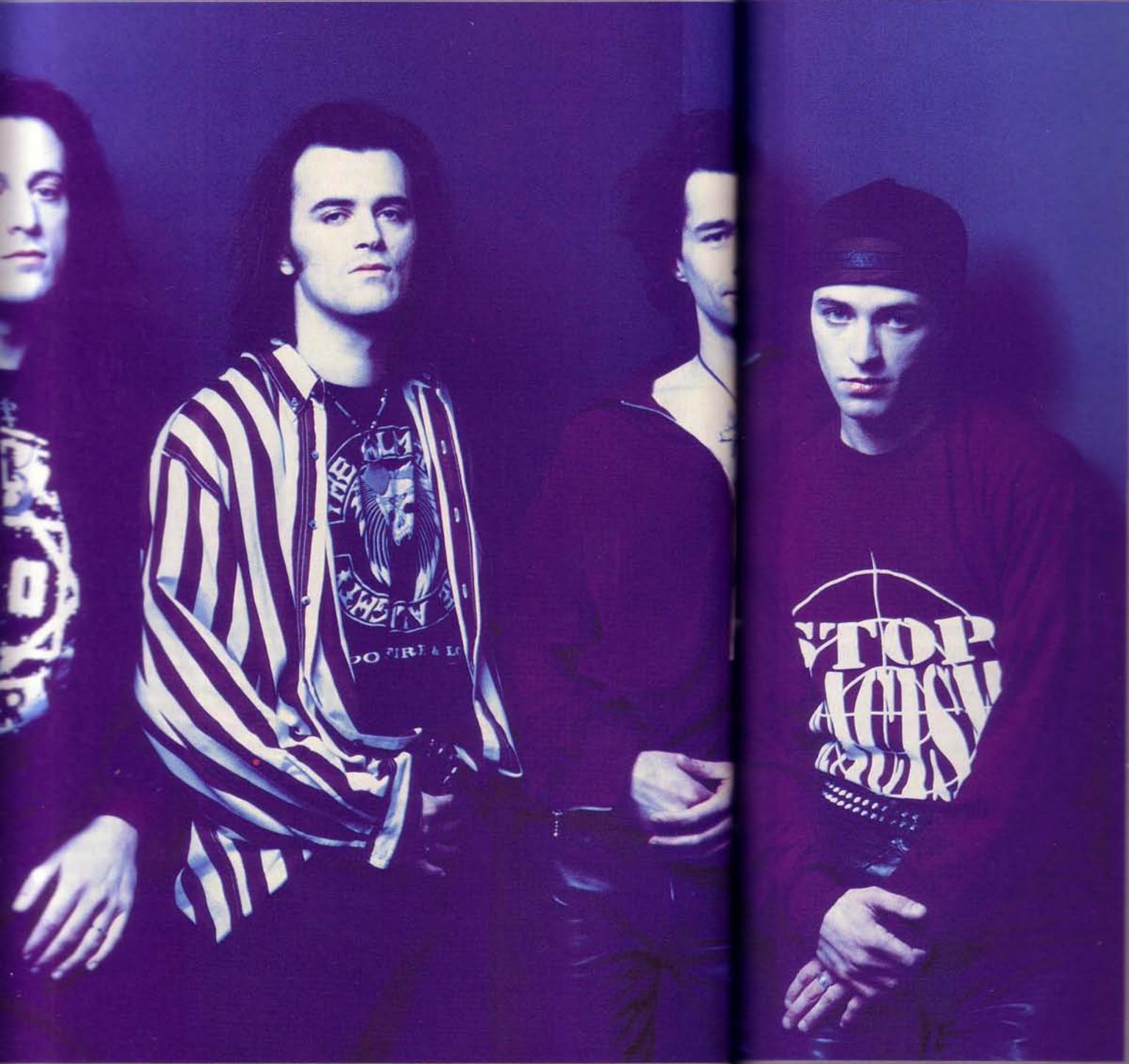

Τί απέγιναν όλα εκείνα τα συγκροτήματα που ξεπήδαγαν στην Αθήνα το ένα πίσω από το άλλο γύρω στα 1986 και που πήγε η περίφημη σκηνή των ανεξάρτητων συγκροτημάτων; Αραιά και που ακούγονται ιάποια πράγματα για ιάποια από αυτά αλλά περισσότερα σαν μεμονωμένες περιπτώσεις.

Φωτό: Τάσος Βρεττός

ΛΕΥΚΗ ΣΥΜΦΩΝΙΑ ΉΧΟΣ & HI-FI ΜΑΡΤΙΟΣ 2018

ΚΗ ΣΥΜΦΩΝΙΑ

κροτήματα που ξεπήδαγαν στην Αθήνα το ένα πί-
σι και που πήγε η περίφημη σκηνή των ανεξάρτη-
των που ακούγονται κάποια πράγματα για κάποια
αν μεμονωμένες περιπτώσεις.

Φωτό: Τάσος Βρεττός

Μουχταρίδη για να δώσουν
που αποδεικνύονται μέσω της
Θεοδωρή Δημητρίου και το Διο-
ρολ και τη ζωή σε άλλα μέρη.

ΜΦΩΝΙΑ

Η Επιστροφή του Ασώτου

Η Λευκή Συμφωνία έλειπε για δύο ολόκληρα χρόνια στο εξωτερικό, μαθαίνοντας έναν άλλο τρόπο ζωής και τα μυστικά του, μετανάστες για το ροκ εν ρολ και το ταξίδι του. Σήμερα επιστρέφουν προσωρινά στην Ελλάδα, ετοιμάζονται να κυκλοφορήσουν τον τρίτο τους μεγάλο δίσκο και ξεκινάνε ευθύς μετά μια Πανελλαδική Περιοδεία έχοντας μαζί τους δύο καινούργια μέλη. Εν τω μεταξύ έχουν ήδη συναντηθεί με τον **Νίκο Πολίτη** και το **Γιώργο Κ.**

Μουχταρίδη για να δώσουν «εξηγήσεις» γι' αυτά τα δύο χρόνια. Εξηγήσεις που αποδεικνύονται μέσω του δίσκου επαρκείς. Συζητάμε λοιπόν με το **Θοδωρή Δημητρίου** και το **Διογένη Χ. Στεφανίδη**, για το μικρόβιο του ροκ εν ρολ και τη ζωή σε άλλα μέρη.

Γ.Κ.Μ.: Νομίζω ότι είναι η δεύτερη φορά που κάνουμε μαζί συνέντευξη για το περιοδικό. Τότε θυμάμαι ήταν οι πρώτες σας μέρες στη μουσική.

Απ' ότι θυμάμαι είχατε ξεκινήσει με ελληνικό στίχο, συνεχίσατε με αγγλικό και

ξαναγυρίσατε στον ελληνικό...

Θ.Δ.: «Η αλήθεια είναι ότι στην αρχή - αρχή είχαμε ξεκινήσει με αγγλικό στίχο,

όταν πρωτοφτιά-ξαμε την μπάντα και παίζαμε διασκευές αλλά και δικά μας τραγούδια. Μετά κάναμε ελληνικό και έτσι γίναμε και γνωστοί στο περισσότερο κόσμο και μετά, γύρω στα 1989 - 90 αρχίσαμε τον αγγλικό στίχο πάλι.»

Γ.Κ.Μ.: Υπήρξε κάποιος λόγος γι' αυτή τη στροφή;

Θ.Δ.: «Θέλαμε να φύγουμε για έξω. Δηλαδή όταν κάναμε την τελευταία μας εμφάνιση στο Ρόδον το Πάσχα του 1989, είχαμε ήδη παίξει προηγουμένως στην Ισπανία, είχαμε κάνει το M.T.V. και είχαμε δει ένα ενδιαφέρον για την μπάντα -έστω και μικρό-, απλώς δηλαδή ότι όταν παίζαμε λάιθ αρέσαμε στον κόσμο. Και αποφασίσαμε να φύγουμε για το εξωτερικό.»

Γ.Κ.Μ.: Και φύγατε πότε;

Δ.Χ.Σ.: «Μετά το 1990, το Νοέμβρη και πήγαμε στο Βερολίνο. Από τότε ουσιαστικά παίζουμε στη Γερμανία και ερχόμαστε στην Ελλάδα κατά διαστήματα.»

Γ.Κ.Μ.: Αυτό είναι αρκετά ασυνήθιστο -αν εξαρέσουμε τα χρόνια της δικτατορίας όπου πολλοί μουσικοί έφυγαν για κάποιους άλλους λόγους- δηλαδή το να πηγαίνει ένα ελληνικό συγκρότημα για να ζησει και να παιζει στο εξωτερικό. Αφήσατε ίως αρκετά πρόγραμμα πίσω;

Θ.Δ.: «Ηδη είχαμε σταματήσει να παίζουμε σε συναυλίες για ένα χρόνο πριν φύγουμε. Απλά καθόμασταν στο στούντιο κάνοντας πρόβες, γράφοντας τραγούδια και είμασταν συνέχεια σε αναμονή. Κάθε φορά λέγαμε πότε φεύγουμε, σ' ένα μήνα, πέρναγε ο μήνας, βάζαμε καινούργιο όριο και τελικά μετά από πολλές αναβολές και αφού μαζέψαμε χρήματα κάνοντας διάφορες δουλειές δρήκαμε ημερομηνίες και φύγαμε. Φύγαμε για να δούμε και να ζήσουμε κάτι άλλο.»

μας δουν από κοντά κι έτσι κλείσαμε κάποια ραντεβού και αφήσαμε κάποια demos. Και κάπως έτσι κανονίστηκε μια μεγάλη σειρά από live εμφανίσεις, δηλαδή παίζαμε δύο φορές την εδομάδα περίπου...»

Δ.Χ.Σ.: «Και τρεις...»

Γ.Κ.Μ.: Οπότε αυτό σας

«κράτησε» και οικονομικά.

Μόνο αυτό;

Θ.Δ.: «Ναι, βέθαια!»

Ν.Π.: Κάνατε ποτέ άλλες δουλειές;

Θ.Δ.: «Όχι.»

Γ.Κ.Μ.: Πώς ήταν οι αμοιβές των μουσικών εκεί;

Θ.Δ.: Υπάρχει διαφοροποίηση σε σχέση με το είδος του κλαμπ. Δηλαδή στην περιοχή του Βερολίνου υπάρχουν τα κλαμπ χωρητικότητας 300 - 500 ατόμων. Εκτός απ' αυτά, υπάρχει ένα κλαμπ που λέγεται Loft κι εκεί παίζουν όλα τα ανεξάρτητα και καινούργια γκρουπ, είναι το Metropol όπου παίζουν ονόματα μεγάλα, και υπάρχουν κι άλλα μεγάλα κλαμπ, όπου έρχονται μουσικοί, παίζουν και φεύγουν, ξέρεις "πλακωτοί".»

Δ.Χ.Σ.: «...Που χωράνε ας πούμε από 5.000 - 10.000 κόσμο. Εμείς στην αρχή παίζαμε στα μικρά κλαμπ, δηλαδή μπροστά σε 200 - 300 άτομα.»

Γ.Κ.Μ.: Το οποίο όμως ήταν καλύτερο από το να είσαστε στην Ελλάδα και να παίζατε...;

Θ.Δ.: «Είχαμε παίξει σε όλα τα κλαμπ κι εδώ!»

Δ.Χ.Σ.: «Ένας λόγος που φύγαμε ήταν ότι είχαμε ανάγκη να παίζουμε. Πιστεύουμε ότι μια μπάντα "κρατιέται" με το να παίζει σε συναυλίες γιατί εκεί έρχονται οι νέες ιδέες, βλέπει τον κόσμο πως αντιδράει κι όλα αυτά είναι η ψυχή μιας μπάντας. Κι αυτό τα βρήκαμε στο Βερολίνο γιατί μπορούσαμε να παίζουμε δύο και τρεις φορές την εδομάδα, ενώ εδώ μας ήταν αδύνατο κι ακόμα είναι αδύνατο.»

Ν.Π.: Τί παίζατε στο Βερολίνο;

Δ.Χ.Σ.: «Αγγλικό στίχο, καινούργια κομμάτια απ' αυτά που είχαμε ετοιμάσει εδώ, τη χρονιά που δεν παίζαμε εδώ. Άλλα, μόλις είδαμε ότι στον κόσμο άρεσαν έτσι κι αλλοιώς τα αγγλικά κομμάτια, αρχίσαμε να δοκιμάζουμε κι ελληνικά, παλιά. Και αρχίσαμε να παίζουμε σε κάποια σετ κι δύο - τρία ελληνικά κομμάτια, όπου μπορώ να πω ότι ο κόσμος τα δεχόταν με περισσότερο ενθουσιασμό απ' ότι αυτά με τον αγγλικό στίχο. Γιατί ήταν κάτι διαφορετικό γι' αυτούς. Με τον ελληνικό στίχο ήταν σαν να δίναμε μεγαλύτερη έμφαση στη μουσική.»

Θ.Δ.: «Φτάσαμε σε σημείο να παίζουμε εφτά κομμάτια ελληνικά στο σετ, δηλ. παίζαμε μοιρασμένα.»

Γ.Κ.Μ.: Αυτό είναι περίεργο, γιατί εδώ εμείς

έχουμε την εντύπωση ότι στον κόσμο έξω δεν θα αφέσει ένα τραγούδι με ελληνικό στίχο...

Δ.Χ.Σ.: «Αυτό είναι μεγάλο λάθος! Κι αυτήν την εντύπωση είχαμε κι εμείς όταν φεύγαμε από εδώ. Γ' αυτό και θεωρήσαμε απαραίτητο να ετοιμάσουμε κομμάτια με αγγλικό στίχο. Σκεφτόμασταν πώς αν ο κόσμος δεν καταλαβαίνει τί τραγουδάμε, πώς να μας κρίνει; Άλλα τελικά αυτό ήταν λάθος!»

Θ.Δ.: «Κοίταξε, στην αρχή το ότι είμαστε “έξνη μπάντα”, “είμαστε από την Ελλάδα”, λειτουργούσε θετικά, δηλαδή είχαμε δημοσιεύσει σε περιοδικά και εφημερίδες τη φωτογραφία της μπάντας με τους δίσκους που είχαμε θγάλει στην Ελλάδα, κι' αυτό λειτουργούσε όπως όταν έρχεται μια μπάντα από την Αγγλία να παίξει εδώ. Στην πορεία συνειδητοποίησαμε ότι έπρεπε να δείχνουμε την ταυτότητά μας, ότι δηλαδή είμαστε Έλληνες και κάνουμε ροκ.»

Γ.Κ.Μ.: Παρατηρήσατε κάποια διαφορά στην αντιμετώπισή μας από τον Τύπο εκεί, σε σχέση με εδώ;

Δ.Χ.Σ.: «Στα περιοδικά υπάρχει έδαφος για να δημιουργηθεί σκηνή, δηλαδή καλλιεργούν μια σκηνή και βοηθάνε τα γερμανικά γκρουπ.»

Γ.Κ.Μ.: Και σε σχέση με εδώ;

Θ.Δ.: «Κοίτα, εμείς είμασταν ξένη μπάντα εκεί και οι Γερμανοί είναι ρατσιστές για να πρωθήσουν τα δικά τους γκρουπ. Κι εκεί υπάρχει μια μιζέρια του στυλ: “Από Ελλάδα; Α! Ελληνικό γκρουπ σημαίνει ότι είναι το γκρουπ της γειτονιάς...” Άλλα ακόμα και τα βερολινέζικα γκρουπ για να ανέθουν περισσότερο πρέπει κι αυτοί να δημιουργήσουν έξω πρώτα, να παίξουν σε πόλεις της Γερμανίας, να γίνουν πρώτα γνωστοί εκεί και μετά θα τους δεχτούν στο Βερολίνο σαν καλή μπάντα, σαν μπάντα που θα μαζεύει κόσμο. Σ' αυτό το θέμα δηλαδή υπάρχει περίπου η ίδια αντιμετώπιση, αλλά από τη στιγμή που μια μπάντα μπορεί να παίζει σε πολλά κλαμπ., επειδή είναι πολύ ο κόσμος, αυτό θοηθάει να σε αναγνωρίσουν. Δηλαδή όταν κάποιος εντυπωσιάζεται και λέει στο φίλο του ότι είδε μια καλή μπάντα, ο άλλος μπορεί εύκολα να βρει που θα παίζουμε την επόμενη φορά, ανοίγοντας την εφημερίδα. Ενώ στην Ελλάδα, αν κάποια μπάντα παίζει ένα καλό λάϊ, είναι δύσκολο να την ξαναδείς να παίζει σύντομα. Γιατί δεν υπάρχουν πολλά μικρά κλαμπ. Και παίζει λοιπόν ένα γκρουπ λάϊ και μετά ξαναπαίζει μετά από 3 μήνες! Δηλαδή για να κάνει ένα γκρουπ λάϊ εδώ πέρα... “κάνει κρα!”. Ενώ στη Γερμανία υπάρχουν κλαμπ για μικρές μπάντες, για μεγαλύτερες, για ακόμη πιο μεγάλες... εξαρτάται από το πόσο κόσμο μαζεύεις.»

Γ.Κ.Μ.: Αυτό ισχύει για όλη τη Γερμανία ή μόνο για το Βερολίνο;

Θ.Δ.: «Εμείς δεν πήγαμε στη Γερμανία. Μιλάω για το Βερολίνο.»

N.Π.: Φύγατε από εδώ μόνο οι τρεις σας;

Θ.Δ.: «Τέσσερις.»

N.Π.: Ο κιθαρίστας τί έγινε;

Θ.Δ.: «Την πρώτη χρονιά έφυγε ο Τάκης. Γύρισε πίσω στην Ελλάδα, χωρίς να έχει μεσολαβήσει κάποια διαφωνία. Πήρε την απόφαση και το δεχτήκαμε χωρίς να μας πειράξει!»

N.Π.: Και βρήκατε καινούργιο κιθαρίστα;

Θ.Δ.: «Ναι, αν και πέρασε πολύς καιρός μέχρι να βρούμε κιθαρίστα. Κάναμε γύρω στους έξι με εφτά μήνες! Δοκιμάζαμε κιθαρίστες αλλά δεν μπορούσαμε να βρούμε κάποιον να μπει στο πνεύμα της μπάντας, να είναι καλός και να είναι

ανοιχτός. Γιατί όλοι οι μουσικοί που ακούγαμε παίζανε καλά σε ένα μόνο στυλ.»

Δ.Χ.Σ.: «Ναι, γιατί στη Γερμανία ο κάθε μουσικός εξειδικεύεται και προσπαθεί να τελειοποιηθεί σε ένα συγκεκριμένο στυλ. Δηλαδή αν του ζητήσεις να ξεφύγει απ' αυτό δεν θα μπορέσει να το κάνει κι αν είναι φοιβερός κιθαρίστας.»

Θ.Δ.: «Κι έτσι αρχίσαμε να απογοητεύμαστε. Είχαμε θάλει αγγελία στα περιοδικά και περνούσαν δέκα κιθαρίστες την ημέρα. Δεν κολλάγαμε με κανέναν. Τέλος ειπαμε να θάλουμε την αγγελία ακόμα μια φορά. Και τότε ήρθε ο George Berger.»

Γ.Κ.Μ.: Ο οποίος είναι Ελληνογερμανός;

Θ.Δ.: «Όχι, Γερμανός κιθαρίστας. Όμως ήταν για δύο χρόνια στην Ισπανία και έπαιζε με ισπανικές μπάντες. Και κάπου ίσως αυτό βοήθησε και “δέσμεψε”. Οι Ισπανοί κάπου έχουν σχέση με τους Έλληνες και τους Ιταλούς... σαν άνθρωποι... Μπήκε λοιπόν ο George στην μπάντα και δεν είχε την ψυχρότητα των Γερμανών. Ήταν ο πρώτος κιθαρίστας που “επιασε” το κομμάτι και το έπαιξε όπως του δειξαμε.»

Γ.Κ.Μ.: Εχει έρθει μαζί σας στην Ελλάδα;

Δ.Χ.Σ.: «Όχι, είναι στη Γερμανία και θα έρθει σε λίγο εδώ.»

Γ.Κ.Μ.: Θα μείνει για κάποιο διάστημα; Θα είσαστε μαζί δηλαδή; Γιατί απ' ότι ξέρω -μέχρι τουλάχιστον- είσαστε μια μπάντα που όλοι ήταν και φίλοι. Τώρα;

Θ.Δ.: «Τώρα μ' αυτό το παιδί έχουμε γίνει πολύ καλοί φίλοι. Έχουμε περάσει κάποιες παράξενες καταστάσεις στις οποίες αν δεν μας αισθανόταν φίλους αλλά τον ενδιέφερε μόνο η μουσική καριέρα του, θα μπορούσε άνετα να είχε φύγει. Γ' αυτό πιστεύω ότι έχει αναπτυχθεί μια νέα, δυνατή φιλία.»

Γ.Κ.Μ.: Διαπιστώνω, ακούγοντας τα *demos* αυτά, πολύ μεγάλη διαφορά από τα δύο πρώτα άλμπουμ κι από τις λάϊβ εμφανίσεις σας εδώ. Υπάρχει ένα σπουδαίο δέσμωμα, διαφορά στη σύνθεση των τραγουδιών, είναι μελωδικότερα, έχουν κουπλέ, ρεφράιν, ενώ πριν ήταν πιο ελεύθερα στη δομή ή ίσως υπήρχε απειρία στο να γραφτεί ένα τραγούδι με αρχή, μέση, τέλος. Αυτό πως ακριβώς έγινε;

Θ.Δ.: «Όταν πήγαμε στη Γερμανία είχαμε τα μυαλά που κουβαλάει ο κάθε Έλληνας μουσικός νομίζω. Δηλαδή θέλαμε να γράψουμε ωραία κομμάτια χωρίς να δίνουμε έμφαση στο πόσο καλός μουσικός είναι κάποιος. Αυτά τα πράγματα δεν τα κοιτάστηκαν στην αρχή. Δηλαδή ένα γκρουπ παίζει μουσική, μπορεί να δημιουργήσει ένα καλό σύνολο αλλά σαν μουσικοί μπορεί να μην είναι όλα τα μέλη του γκρουπ στο ίδιο επίπεδο. Στη Γερμανία είδαμε γκρουπ που παίζανε πανκ και ήταν πολύ καλοί μουσικοί. Παίζανε πανκ αλλά το παίζανε σωστά. Ο ήχος ήταν δεμένος και παρατηρούσες δεξιοτεχνία στο παίζιμο. Κι αυτό μας έθαλε να σκεφτούμε, να καθησουμε να μελετήσουμε για να γίνουμε καλύτεροι μουσικοί.»

N.Π.: Το Βερολίνο έχει αυτή τη στιγμή ροκ σκηνή, ενώ η Αθήνα όχι. Εκεί υπάρχει οργάνωση. Εδώ ισχύει αυτό που έλεγε ο Σιδηρόπουλος, ότι δηλ., πρέπει να είσαι πρώτα μεταφορέας και να κάνεις μόνος σου τα πάντα για να πας στο τέλος να παίξεις μουσική. Εσείς τί λέτε;

Θ.Δ.: «Οι συνθήκες πάντων που ξεκινάει μια μπάντα είναι οι ίδιες σε όλο τον κόσμο. Δηλαδή όταν μιλάμε για ροκ σε πόλεις όπως η Αθήνα, το Βερολίνο, η Μαδρίτη, οι συνθήκες είναι οι ίδιες. Θα φτιάξουμε κομμάτια, θα τα θρούμε μεταξύ

μας, θα θέλουμε να θγούμε σε κοινό. Εκεί που υπάρχουν οι διαφορές είναι ότι στο Βερολίνο μπορείς να προσπαθήσεις για ένα όραμα που αν το έχεις στην Ελλάδα, έχεις ταυτόχρονα 5.000 εμπόδια μπροστά σου. Στο Βερολίνο υπάρχει ομάδα οργανωμένη σκηνή.»

Γ.Κ.Μ.: Μιλήσαμε πριν για διαφορά στη σύνθεση. Βλέπω ότι υπάρχει διαφορά στον τρόπο που γράφονται πλέον τα κομμάτια. Λέτε ότι γίνατε καλύτεροι μουσικοί. Ενας καλύτερος μουσικός μπορεί απλώς να αποδώσει καλύτερα το ίδιο κομμάτι. Υπάρχει ίσως και κάτι άλλο;

Θ.Δ.: «Ισως η διαφορά είναι ότι παλιότερα τα τραγούδια τα γράφαμε με τον Τάκη, ενώ τώρα τα γράφουμε με το Διογένη. Ένα πράγμα επίσης πολύ σημαντικό, είναι η ενορχήστρωση. Έγραφε δηλαδή και παλιότερα το Διογένης κάποιο κομμάτι, αλλά ο Τάκης δεν το έπαιξε όπως ο Διογένης αφού δεν ήταν στο στυλ του.»

Δ.Χ.Σ.: «Έχω διαφορετικό τρόπο παιξίματος από τον παλιό μας κιθαρίστα, τον Τάκη.»

Γ.Κ.Μ.: Στον καινούργιο δίσκο όμως, απ' ότι ξέρω, υπάρχουν δύο τραγούδια του Τάκη.

Δ.Χ.Σ.: «Είναι δύο τραγούδια απ' αυτά που είχαμε γράψει πριν φύγουμε για το Βερολίνο και τα κρατήσαμε γιατί μας άρεσαν πολύ.»

Θ.Δ.: «Βέβαια αυτή τη στιγμή εμείς έχουμε ένα τεράστιο υλικό γιατί όλα αυτά τα χρόνια γράφαμε»

Γ.Κ.Μ.: Παρ' όλο που όλα αυτά τα χρόνια είχατε έναν ήχο εναλλακτικό -σε σχέση με ό, τι ακούγεται από ελληνικές μπάντες που πιστεύουν ότι παίζουν ροκ- ωστόσο και την πρώτη φορά αλλά και τώρα βρισκόσαστε σε μεγάλες εταιρίες, την πρώτη φορά στην EMI και τώρα στην WARNER.

Θ.Δ.: «Αυτό ξεκίναε από πολύ θαθιά, απ' αυτό που θέλεις να κάνεις ο αριθμός και μετά, στην πορεία, δυστυχώς ή ευτυχώς κάποιο κατατάσσεσαι. Αυτό που θέλαμε εμείς να κάνουμε σαν μια παρόρμηση εσωτερική, ήταν να κάνουμε μια μουσική που να την ακούει ο κόσμος. Δηλαδή δεν σκεφτήκαμε ποτέ να μιμηθούμε κάποιο συγκρότημα για να θρεθούμε σε ένα δρόμο συγκεκριμένο. Πάντα θέλαμε να κάνουμε τη μουσική που μας αρέσει κι αυτή η μουσική να μπορεί να φτάσει στον οποιονδήποτε.»

Γ.Κ.Μ.: Εχω τη γνώμη ότι κανένας μουσικός δεν θα έπρεπε να περιορίζει να επιλέγει το κοινό του ή ακόμα περισσότερο να αποκλείει μέρος του κοινού.

Θ.Δ.: «Σύμφωνοι, αλλά αρκετοί το κάνουν αυτό. Απ' την άλλη όταν είσαι σε μεγάλη εταιρία, ο δίσκος θα φτάσει σε περισσότερα μέρη, θα έχει μεγαλύτερη απήχηση. Εκτός από κάποιους -και ξέρω αρκετούς φίλους μου- που παίζουν μουσική και λένε ότι εμείς δεν γουστάρουμε εκείνον. Νομίζω ότι γενικά δεν είναι σωστό να θάζεις τέτοιοι είδους όρια στη μουσική.»

Δ.Χ.Σ.: «Έγω πιστεύω ότι για όλα αυτά τα γκρουπ, που έχουν τέτοιους είδους απόψεις, έρχεται μια στιγμή που θα πρέπει να διαλέξουν τι κάνουν γιατί σε κάποια στιγμή της ζωής σου φεύγεις απ' τους γέρους σου και χρειάζεται να ζήσεις με δικά σου χρήματα. Όπως και να λέμε για τα γ... φράγκα, όλος ο κόσμος χρειάζεται στη ζωή του χρήματα. Όσοι λοιπόν λένε ότι θέλουν ένα περιορισμένο κοινό δεν θα μπορέσουν ποτέ να ζήσουν από τη μουσική, θα αναγκαστούν να κάνουν κάτι άλλο και να παίζουν μουσική έτσι, για την πάρτη τους! Εμείς όμως θέλουμε να ζήσουμε από τη μουσική, την βλέπουμε σαν επάγγελμα.»

Γ.Κ.Μ.: Νομίζω ότι αυτό γίνεται φανερό από τη στιγμή που αποφασίσατε να ζήσετε και να εργαστείτε στο εξωτερικό, έστω και με κάποιες δυσκολίες.

Θ.Δ.: «Ναι, θα ήταν ψέμα να πούμε ότι πήγαμε μόνο για εμπειρίες στο εξωτερικό. Πήγαμε για να θγάζουμε κάποια χρήματα απ' αυτό που ξέρουμε καλύτερα να κάνουμε.»

Δ.Χ.Σ.: «Για να παίζουμε δύο - τρεις φορές την εθδομάδα ζωντανά, να εμφανιζόμαστε συχνότερα.»

Γ.Κ.Μ.: Ποιά λοιπόν είναι τα σχέδιά σας τώρα που είστε στην WARNER International;

Δ.Χ.Σ.: «Δεν αφήσαμε οριστικά το Βερολίνο ούτε ήρθαμε για να παίζουμε και να ζούμε πια εδώ. Γυρίσαμε για να κάνουμε ένα δίσκο, γιατί είχαμε την ανάγκη να κάνουμε ένα δίσκο εδώ, με ελληνικό στίχο. Ο Θόδωρος έχει μεγάλη ανάγκη να τραγουδήσει στα Ελληνικά.»

Ν.Π.: Αυτό είναι κάτι που ήθελα να σας ρωτήσω από ώρα. Νομίζω ότι ο Θόδωρος ασχολείται με τους στίχους με πολλή σοβαρότητα. Θα ήθελα λοιπόν να σας ρωτήσω πρώτον για το όνομα του γκρουπ και δεύτερον για τη στιχουργική του άποψη.

Δ.Χ.Σ.: «Το όνομα του γκρουπ σημαίνει κάτι, δεν ξέρω όμως αν πρέπει να το αναλύσουμε...»

Θ.Δ.: «Ας το πούμε... αν και εμένα μ' αρέσει ο κόσμος να δίνει δικές του ερμηνείες.»

Ν.Π.: Εγώ θα ήθελα να ακούσω τη δική σας!

Δ.Χ.Σ.: «Λοιπόν, το "Λευκή Συμφωνία" το πήραμε από κάποια ιστορία με το Διάβολο. Η ιστορία λέει ότι κάποια στιγμή στη ζωή ορισμένων ανθρώπων παρουσιάζεται ο Διάβολος, ο οποίος υπόσχεται να τους χαρίσει ότι είδους επιτυχία θέλουν, αρκεί να υπογράψουν ένα είδος συμφωνίας που θα περιλαμβάνει τον όρο ότι σε κάποια καθορισμένη ημερομηνία θα παραδοθεί η ψυχή τους στην εξουσία του Διαβόλου. Μια τέτοιου είδους συμφωνία λέγεται "Λευκή Συμφωνία".»

Θ.Δ.: «Για μένα, η συμφωνία μας έγινε με το μικρόδιο του ροκ που άμα το αφήσεις να μπει μέσα σου, μετά δεν έχει συμβιβασμούς.»

Γ.Κ.Μ.: Έχοντας ακούσει μεγάλο μέρος του καινούργιου σας δίσκου που μάλλον κυκλοφορεί αυτές τις μέρες, πιστεύω ότι θα ενθουσιάσει και αυτούς που ακούμε ροκ αλλά και όσους θέλουν κάτι ελληνικό. Δηλώνω επίσης ότι μου άρεσε ο δίσκος και ότι σε πολλά σημεία παραγωγής και ενορχήστρωσης ήχουν δεν έχει να ζηλέψει τίποτα από τις παραγωγές του εξωτερικού.

Δ.Χ.Σ.: «Ο δίσκος ηχογραφήθηκε στο Βερολίνο γιατί ξέραμε ότι τον ήχο που θέλαμε θα τον πετυχαίναμε μόνο σε μια πόλη όπου υπάρχει εμπειρία στην είδους ήχο. Στην Ελλάδα, όσες παραγωγές κάναμε μέχρι τώρα δεν έχουν αυτό το "κάπιτο" που έχουν όλες οι μπάντες του εξωτερικού. Δηλαδή πάντα κάτι λείπει από τον ήχο. Όσες ώρες κι αν έχεις δουλευτεί ο δίσκος, λείπει η αισθηση της μουσικότητας που έχουν στον ήχο τους οι μπάντες του εξωτερικού.»

Θ.Δ.: «Λείπει η αισθηση της κοινότητας που έχει το ροκ. Όταν κάνεις δίσκο στην Ελλάδα αισθάνεσαι ξεκομμένος απ' όλα τα υπόλοιπα ροκ συγκροτήματα και αυτό θέλω να το τονίσω. Απ' τη στιγμή που ξεκινάμε να γράψουμε τραγούδι, λείπει από τους Έλληνες μουσικούς η αισθηση ότι είμαστε μέλη της κοινότητας του ροκ εν ρολ. Υπάρχει δηλαδή ένας πολύ μεγάλος περιορι-

σμός.»

Γ.Κ.Μ.: Νομίζω ότι αυτό που λείπει συνήθως είναι η δύναμη που έχει το ροκ, το κέντρο, η ενότητα, η ολόπτη.

Δ.Χ.Σ.: «Άν φέρναμε στην Αθήνα τον ηχολήπτη που έκανε το δίσκο στο Βερολίνο, θα μας έθγαγε τον ίδιο δίσκο. Δεν λείπουν όύτε τα μηχανήματα. Αυτό που λείπει είναι η άποψη.»

Θ.Δ.: «Εγώ πάντως επιμένω ότι λείπει η αισθηση του ταξιδιού, της κοινότητας, του ότι

μου και θλέπω μια εικόνα. Γι' αυτό και όλα τα κομμάτια έχουν αυτές τις λέξεις-κλειδιά που είναι 4-5, όχι παραπάνω και οι οποίες με γοητεύουν σαν λέξεις. Έχω δηλαδή παρατηρήσει στις γράφω πάνω σ' αυτές τις 4-5 λέξεις και τα συναισθήματα που γεννάνε αυτές, όπως αγάπη, θάνατος, έρωτας, όραμα.»

είμαι πολίτης του κόσμου.»

Ν.Π.: Θα μου απαντήσετε τώρα και στην προηγούμενη ερώτηση για το στίχο:

Δ.Χ.Σ.: «Όσο σημαντική είναι η μουσική που κάνουμε, άλλο τόσο είναι και ο στίχος. Τα δύο πάνε μαζί. Δεν έχει νόημα να παιζεις καλή μουσική και στίχος να είναι "μάπα" ή το αντίστροφο.»

Ν.Π.: Τους στίχους τους γράφεις μόνο εσύ Θόδωρε, έτσι;

Θ.Δ.: «Ναι.»

Γ.Κ.Μ.: Θα ήθελα να κάνω μια παρατήρηση για τους στίχους. Και παλιότερα αλλά και στον καινούργιο δίσκο βλέπω κάποια εμμονή σε ορισμένες λέξεις όπως για παράδειγμα το «όνειρο» το οποίο απαντάται συχνά στο λεξιλόγιό σου.

Θ.Δ.: «Οχι μόνο γι' αυτή αλλά και για αρκετές άλλες λέξεις έχω εμμονές. Λέξεις και έννοιες οι οποίες έρχονται και με χτυπάνε.»

Γ.Κ.Μ.: Δηλαδή πώς για παράδειγμα λειτουργεί η λέξη «όνειρο»; Αναφέρεται σε όνειρο της μέρας ή της νύχτας;

Θ.Δ.: «Της νύχτας φυσικά. Κοίτα και η λέξη «όνειρο» όπως και η «φωτιά», το «αίμα», η «θάλασσα», το «φεύγω» είναι λέξεις-σύμβολα που ανοίγουν κάτι, ελευθερώνεται κάτι στο μυαλό

Ν.Π.: Νομίζω ότι το ίδιο κάνουν οι περισσότεροι ρόκερ. Αν δεις τους στίχους του Jagger, για παράδειγμα, διαπιστώνεις ότι μιλάει για τελείως προσωπικά θέματα.

Θ.Δ.: «Συμφωνώ απόλυτα. Κι εγώ είμαι περισσότερο αυτής της σχολής. Δεν είμαι της γνώμης ότι πρέπει να πω μια αλήθεια μεγάλη και να τους τρελάνω όλους. Ίσως θα θέλα να πω τέτοια πράγματα αλλά δε νοιώθω έτοιμος ακόμα. Πιστεύω ότι πρέπει να ξεκινήσω από το να γνωρίσω τον εαυτό μου και μετά να πω κάτι γενικό.»

Γ.Κ.Μ.: Γιατί δεν βάλατε κάποιο συγκεκριμένο τίτλο στον καινούργιο σας δίσκο;

Δ.Χ.Σ.: «Δε θέλαμε τώρα να δώσουμε στον κόσμο κάποια συγκεκριμένη κατεύθυνση γιατί κι εμείς οι ίδιοι όταν γράφεις ο ένας ή ο άλλος κάποιο τραγούδι ποτέ δεν ρωτάμε τι σημαίνει τούτο κι εκείνο. Παίρνουμε από το κομμάτι ότι καταλαβαίνουμε κι αυτό θέλουμε να κάνεις κι ο κόσμος μ' εμάς. Δεν έχουμε απαίτηση από τον κόσμο να σκεφτεί το ίδιο πράγμα μ' εμάς. Αν πάντως επρόκειτο να βάλουμε έναν τίτλο, αυτός που θα ήταν ο πιο αντιπροσωπευτικός θα ήταν «Βερολίνο». Γιατί όλη αυτή η δουλειά έχει σαν βάση της τη ζωή μας αυτά τα δύο χρόνια. Απ' την άλλη όμως, αυτός ο τίτλος μπορεί να μην σήμαινε τίποτα για κάποιους άλλους!»

ΛΕΥΚΗ ΣΥΜΦΩΝΙΑ

ΛΕΥΚΗ ΣΥΜΦΩΝΙΑ

WEA 450 992 201-1

Το μέλλον της αυτο-αποκαλούμε-

νης «ελληνικής ροκ σκηνής» είναι μια υπόθεση τόσο συγκεχυμένη και δυσδιάκριτη όσο το παρελθόν της. Τα πράγματα πια δεν έχουν και δεν μπορούν να έχουν την αθωότητα του πρωτογονισμού και την αγνότητα/δίκαιο του πρωτόλειου. Οι καταστάσεις και τα δεδομένα με τις διαστάσεις και τη λειτουργικότητα που είχαν στις δεκαετίες του '60 και του

'70, έχουν αλλάξει οριστικά. Οι εκπλήξεις τύπου «Εκδρομαί, Μεταφοραί ο Μήτσος» ή «Φλου» έχουν περιοριστεί στο ελάχιστο - αν δεν έχουν εξαφανιστεί τελείως. Σήμερα το ροκ που βγαίνει από Έλληνες μουσικούς, παρότι ουσιαστικά εξακολουθεί να βρίσκεται σε μια εκτός -mainstream/underground κατάσταση, δεν μπορεί εκ των πραγμάτων να έχει την αίγλη και τη δυναμική αυτής της ιδιότητας, έτσι τουλάχιστον όπως συνέβαινε και στο παρελθόν... Παρ' όλα αυτά, και πέρσι και φέτος είχαμε μια αρκετά ικανοποιητικού επιπέδου παραγωγή δίσκων ροκ φτιαγμένων στην Ελλάδα, με αποκορύφωμα βέβαια το «F* Head Entropy» των Last Drive. Και τώρα, έχουμε το καινούργιο ομώνυμο LP της Λευκής Συμφωνίας. Έναν ιδιαίτερα φροντισμένο δίσκο με έντεκα κομμάτια και ελληνικό στίχο. Σίγουρα τον πιο ροκ δίσκο του γκρουπ, τουλάχιστον μέχρι στιγμής. Οι ιδέες, παρ' ότι δεν είναι βέβαια αυτό ακριβώς που θα λέγα-

με πρωτότυπες, εμπεριέχουν ένα ιδιαίτερα αξιοπρόσεκτο ποσοστό κεφιού, ζωντάνιας, (ρομαντισμού, ουτοπίας), και -κυρίως- ειλικρίνειας. Η ηχογράφηση και η παραγωγή (που έγιναν στο Βερολίνο) είναι ιδιαίτερα καλές και... ελπίζουμε την επόμενη που θα συναντηθούμε να είμαστε όλοι σε καλύτερη κατάσταση.

* * *

Νίκος Πολίτης

MERCURY REV YERSELF IS STEAM / LEGO MY EGO

Beggars Banquet BBQ CD 125

Φανταστείτε την ψυχεδελική φολκ-ροκ μελωδία ως γενεσιούργο αιτία του χάους και έχετε ήδη προσεγγίσει την παραδοξότητα των στυλάτων αντικομφορμιστών Mercury Rev - αυτού του θμελούς κοινόβιου αμετανόητων Νεοϋορκέζων χιτσχαίκερς των ροκ γαλαξιών, που δώρησαν στο '91 το πιο φευγάτο κι